

Op mijn plek bij neurologie

Neurologie staat bekend als een 'puzzelvak', met veel observeren, reflecteren en analyseren. Maar Anne van der Meij heeft ook voor het specialisme gekozen vanwege het snelle en acute handelen. Op 1 april begint ze met haar opleiding in het LUMC Leiden. Dat vroeg overigens wel het nodige geduld en doorzettingsvermogen. Naomi Querido

Hoewel het nog geen 12 uur 's middags is, heeft Anne van der Meij (27) er al een lange werkdag op zitten. Of beter gezegd: nacht, want ze komt net uit de nachtdienst, een van haar laatste in dit ziekenhuis. 'Ik werk sinds een jaar als anios op de afdeling Neurologie van het Kennemer Gasthuis in Haarlem. Hier heb ik me goed kunnen voorbereiden op mijn opleiding, waarmee ik op 1 april begin. De komende zes jaar worden enorm druk, maar daar zie ik niet tegenop. Integendeel, ik ben heel blij dat ik deze opleidingsplek heb, want neurologie is echt de richting die ik op wil.'

Afwisselende combinatie

Tot in haar eindexamenjaar was dat wel anders en wist Anne niet zo goed 'wat ze later wilde worden'. 'Ik bezocht open dagen van geneeskunde en farmacie, maar ook van bouwkunde', lacht ze. 'Maar bij het menselijk lichaam lag mijn interesse het meest. Ook leek geneeskunde me een afwisselende studie, met de combinatie van colleges en practica. Hoewel ik werd ingeloot op de universiteit van mijn eerste keuze, de UvA Amsterdam, besepte ik nog nauwelijks dat ik arts zou worden. Dat kwam pas bij de eerste colleges. Vanaf dag één vond ik het interessant om elk orgaan te leren kennen: de nieren, de longen, de hersenen. Toen wist ik dat ik op mijn plek was.'

Tegen de vlakke

Toch moet Anne, zeker aan het begin van de studie, nog wel wennen aan de praktijk. 'De eerste keer dat we bij elkaar bloed moesten prikken, ging ik tegen de vlakke. Ik kon helemaal niet tegen bloed! Op de eerste dag van mijn verpleeghulpstage in Oxford ben ik ook flauwgevallen. Een vrouw vertelde dat ze van haar paard was gevallen en

hoe ze een stellage rond haar buik had gekregen. "Wil je het zien?", vroeg ze, terwijl ze haar nachthemd omhoog trok. Dáár had ik niet op gerekend. Het is alweer acht jaar geleden en daarna gelukkig nooit meer gebeurd, want ik vond het hartstikke gênant. Maar ik heb nooit getwijfeld aan mijn keuze voor geneeskunde.'

Zorgvuldig kijken

Voor haar wetenschappelijke stage wilde Anne het liefst naar het buitenland. 'Het AMC stimuleert stages in het buitenland, maar je moet ze zelf organiseren. De neurologie sprak me toen al aan én ik had een idee: mijn oma had parkinson en daar wilde ik graag onderzoek naar doen. Dat plan heb ik gemaaild naar een neuroloog in het AMC, dr. Rob de Bie, en hij gaf me het adres van een collega in Canada.'

Anne mocht een halfjaar meewerken aan een proefdieronderzoek. 'We bestudeerden apen met de ziekte van Parkinson. Omdat dieren niet kunnen praten, keken we op dvd's of we verbetering konden zien in hun gedrag op de middelen die ze kregen. Daardoor leer je heel goed observeren; je let op hoe de ziekte zich presenteert en wat de symptomen zijn. Dat je zo veel kunt zien door zorgvuldig kijken, sprak mij enorm aan.'

Viool

Bij terugkomst in Nederland gunde Anne zichzelf een jaar uitloop op haar studie. 'Ik was pas 21 en wilde me nog niet te veel vastleggen op neurologie, maar open aan mijn coschappen beginnen. Behalve dat ik nog een aantal tentamens had openstaan, speel ik viool. Dus toen ik de kans kreeg om met het UvA-Orkest J.Pzn Sweelinck een jaar op tournee te gaan, heb ik dat gedaan.'

‘We bestudeerden
apen met de ziekte
van Parkinson’

Anne van der Meij

Leeftijd 27 jaar

Basisopleiding UvA Amsterdam

Wetenschappelijke stage Neurologie in Canada

Gekste moment tijdens coschap 'Op de trauma-afdeling van een ziekenhuis in Zuid-Afrika. Ik was een drain aan het inbrengen bij een patiënt in de borstkas – iets wat ik in Nederland nog niet mocht – en die man sprong op en rende weg! Hij werd met zes man teruggehaald, want hij had bloed in zijn longen.'

Voorbeelden 'Dat zijn twee mensen aan wie ik veel te danken heb: opleider dr. Rob de Bie van het AMC, die ondanks zijn drukke werk je altijd te woord staat en mails beantwoordt, en prof. dr. Peter Portegies, die mij in het OLVG heeft aangenomen. Je kunt altijd bij hem terecht en hij is vrolijk en vriendelijk.'

Communicatie

Toch is tijdens haar coschappen de keuze voor neurologie snel gemaakt. 'Ik heb nog even getwijfeld over chirurgie, een lekker praktisch vak, maar het trok me te weinig om me er helemaal in te storten. Wat mij aanspreekt in neurologie, is het belang van communicatie. Je hebt te maken

met ernstige diagnoses die soms slecht te behandelen zijn. Soms houdt dat mensen tegen om voor dit specialisme te kiezen, maar ik vind het juist belangrijk om die patiënten zo goed mogelijk te begeleiden.'

Ook het kunnen observeren en analyseren speelt een grote rol bij Anne's keuze. 'Veel neurologische klachten, zoals spraak- en bewegingsstoornissen, zie je aan de buitenkant. Met lichamelijk onderzoek kun je ver komen en vaak al lokaliseren waar er iets aan de hand is: komt het uit de hersenen, spieren of zenuwen? De aanvullende diagnostiek helpt vooral om je vermoeden te bevestigen of om iets uit te sluiten.'

Lastig besluit

Na haar oudste coschap in het St. Lucas Andreas Ziekenhuis in Amsterdam heeft Anne nog geen opleidingsplaats. 'Via neuroloog Rob de Bie kon ik een promotietraject in. Ik schreef er een plan voor, maar er was onduidelijkheid over de financiering. Daarom solliciteerde ik ook bij het OLVG, naar een functie als anios op de afdeling Neurologie. Net toen ik hoorde dat ik was aangenomen, bleek ook dat er geld beschikbaar was voor het onderzoek. Een lastig besluit: als promovendus zou ik meer kans maken op een opleidingsplek, maar mijn gevoel lag bij het doen van klinisch werk. Dat laatste gaf de doorslag: na een weekend lang overleg met mijn hele omgeving, heb ik naar mijn gevoel geluisterd en gekozen voor de baan bij het OLVG.'

Ouderen met humor

Als anios doet Anne veel ervaring op. Eerst een jaar bij het OLVG en sinds begin 2013 in het Kennemer Gasthuis. 'Als basisarts behandel je vooral de acute neurologie, zoals hersenbloedingen, epilepsie en beroertes. Inmiddels zie ik ook patiënten op de polikliniek. Op de afdeling in het ziekenhuis zie ik vooral oudere mensen, die zijn opgenomen na een beroerte, met een hersentumor of door epilepsie. Opvallend vind ik de hoeveelheid wijsheid en humor waarover ouderen beschikken.' Met een lach voegt ze daaraan toe: 'En ik leer veel van ze, van hoe ik iets beter kan uitleggen tot heel eenvoudige dingen als harder praten.'

Gevoel gevolgd

Anne is dan ook blij dat ze haar gevoel heeft gevolgd. 'Toen ik na het jaar in het OLVG nog geen opleidingsplek had, en zelf het onderzoek aan de kant had geschoven, was dat lastig. Ik wilde niet stilstaan, maar ook niet blijven hangen in een baan als basisarts. Ik koos ervoor om in het vakgebied te werken en ondertussen flink te solliciteren. Dat kan ik iedereen dan ook aanraden: volg je gevoel en zet door. Die overtuiging heeft geholpen, want in juli 2013 kreeg ik te horen dat ik was aangenomen voor de opleidingsplek in Leiden. Daar heb ik me de afgelopen maanden op kunnen voorbereiden. Want ook al zal ik de komende jaren weinig vrije tijd hebben, voor dit toekomstperspectief heb ik alles over!' *knnm*